

SPOŠTOVANE GEODETKE IN GEODETI!

Recesija nas žal ni obšla in njene posledice čutimo tudi v geodeziji, tako na Geodetski upravi RS, ki je del državne uprave in je podvržena varčevalnim ukrepom, kot tudi na področju zasebnitva, kjer nas pesti pomanjkanje dela.

Novembra smo v Društvu geodetov Gorenjske nameravali izvesti 39. geodetski dan, a ga zaradi naštetih razlogov ne bomo mogli organizirati.

Ker Geodetska uprava RS ne more plačati kotizacij in ker ni bilo posebnega posveta za občine, ki smo ga želeli organizirati pred geodetskim dnevom, bi Društvo geodetov Gorenjske izpostavili prevelikim tveganjem in likvidnostnim težavam, česar pa si prav gotovo ne želimo.

Geodetski dan zato prestavljamo na spomladanski termin, saj upamo in verjamemo, da bodo nastopili boljši časi.

Lokacija spomladanskega, 39. geodetskega dne, ostaja Kranjska Gora.

Podrobnejše informacije vam bomo pravočasno posredovali.

Zahvaljujemo se vam za razumevanje!

Organizacijski odbor

MAKEDONIJA

Vesna Mikek

Izlet proti некоč najbolj oddaljeni bratski republiki smo člani Ljubljanskega geodetskega društva pričeli v torek, 26. maja, v popoldanskih urah. Vodil nas je že preizkušen vodič Ars Longe Damjan Sova, za volanom novega avtobusa pa sta se menjavala voznika Jani in Tomaž. Ko smo prestopili slovensko-hrvaško mejo, se je zmračilo, pot skozi Hrvaško smo si skrajšali z ogledom filma »Maratonci tečejo zadnji krog«. Ob enih zjutraj smo prečkali hrvaško-srbsko mejo, potem ko smo ustregli vsem muham teh in onih carinikov. Vožnjo skozi Beograd in osrednji del Srbije smo večinoma prespali, dan nas je ujel ob Južni Moravi, nekje med Nišem in Leskovcem. Na postanku v Vranju na jutranji kavi smo se ob pogledu na tamkajšnje ulice prestavili za dvajset let nazaj, v čas stoenk, jugov, prve generacije golfov in fičkov. Mimo pisano cvetočih polj in majhnih vasic smo prispeli do mejnega prehoda Preševo in po petnajstih urah vožnje prispeli v Makedonijo.

Nekdanja jugoslovanska republika Makedonija, kot se uradno imenuje, je dežela visokih hribov, velikih jezer, nacionalnih parkov, mnogih rek, krvavo rdečega maka, tobaka, vinske trte, premnogih cerkva, samostanov in arheoloških najdišč. Je dežela z bogato zgodovino, ki je posledica njene lege ob poti od Egejskega morja v notranjost nemirnega Balkanskega polotoka. Menjavanje oblastnikov, verstev in kultur ji je vtisnilo neizbrisen pečat. Njeno prebivalstvo je po nacionalni in verski pripadnosti še vedno precej raznoliko, kar še vedno povzroča občasne napetosti.

Slika 1: Freska iz samostana sv. Jovana Bilogorskega (Igor Cergolj)

Slika 2: Antično gledališče v Ohridu (Matej Ažman)

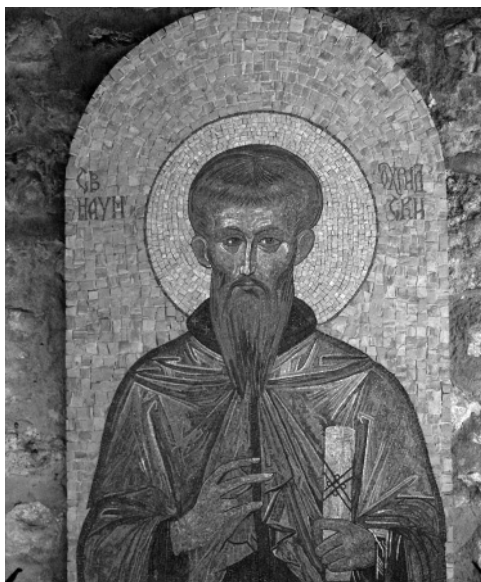
Slika 3: Tipična malica pred »naporno« plovbo po Ohridskem jezeru (Igor Cergoli)

Slika 4: »Naporna« plovba ... (Lili Jazbec)

Pot nas je vodila mimo Kumanovega, skozi predmestje Skopja in dalje proti Tetovu, ki leži ob vznožju Šarplanine, katere vrhovi so bili še vedno pokriti s snegom. Vardarju smo sledili do Gostivarja in se povzpeli v nacionalni park Mavrovo, kjer smo se ustavili v turističnem kraju Mavrovi Anovi ob Mavrovskem jezeru. Nato smo se peljali skozi Baričko klisuro, slikovito sotesko reke Radike.

Sledil je postanek za obisk slovitega samostana sv. Jovana Bilogorskega, narejenega po vzoru tistega na gori Atos v Grčiji. Del poti smo šli peš, bogovi pa so nas preskušali z grmenjem, dežjem in točo, a preplašili nas niso. Vse ženske smo pred vstopom v samostan dobile dolga krila, ne glede na dolžino in vrsto naših oblačil. Ogledali smo si cerkev s prelepim lesenim ikonostasom, z motivi iz stare in nove zaveze, delom bratov Filipovski. Z dvorišča smo opazovali gorovje Korab in vasice visoko na njegovem pobočju, ki so se izzivalno kopale v soncu. Menihi so bili

Slika 5: Portret sv. Klimenta v samostanu sv. Nauma (Lili Jazbec)

Slika 6: V Bitoli nas je presenetil dež. (Matej Ažman)

prijaznejši od narave in nam po obisku poklonili steklenico zdravilne samostanske mastike, da nas ne bi, premočene zaradi naliva, ujel prehlad.

Radiki smo sledili do umetnega Debarskega jezera, nato smo se peljali mimo jezera Globočica in ob Crnem Drimu do mesteca Struga, kjer se Ohridsko jezero izliva v strugo te reke. Črni oblaki so viseli nad mestom in z dežjem čakali na trenutek, ko smo zapustili avtobus. Sprehodili smo se skozi turistično mesto, v katerem vsako leto v avgustu prirejajo Struške večere poezije. Letos je nagrado zlati venec prejel naš pesnik Tomaž Šalamun.

Premagali smo še nekaj kilometrov do Ohrida in si v hotelu Dončo privoščili zaslužen počitek. Prijetno sonce nas je naslednje jutro zvalo na ohridske ulice. Pod vodstvom lokalnega vodiča, gospoda Koculeskega, smo se sprehodili skozi mesto, ki je znano po svoji pestri zgodovini, naravnih lepotah in bogati kulturni dediščini, zaradi katere je uvrščeno tudi na Unescov seznam. Obiskali smo Samuelovo trdnjavo na hribu nad mestom, pogledali baziliko sv. Klimenta in muzej ikon poleg nje ter preizkusili akustičnost antičnega gledališča. Poiskali smo območje prve slovanske univerze, se spustili do cerkvice sv. Jovana Kanea, najpogostejšega motiva ohridskih razglednic, ki stoji na pečini nad jezerom, in obiskali še mogočno cerkev sv. Sofije, ki je bila večkrat prezidana in menda celo premaknjena. Mimo tipičnih turških hiš smo se spustili do parka ob pristanišču. Popoldne smo se z barko odpeljali na južno obalo Ohridskega jezera, kjer se ob izviru reke Drim nahaja znameniti samostan sv. Nauma, ki leži tik ob meji z Albanijo. Zvečer so nam v restavraciji Belvi v centru Ohrida postregli s tipično makedonsko hrano ob živi etno glasbi.

Naslednje jutro smo se odpeljali proti Prespanskemu jezeru, ki ga od Ohridskega ločuje gorovje in nacionalni park Galičica. Ohridsko jezero je eno največjih in najstarejših v tem delu Evrope, globoko je do 289 m, ima zelo čisto vodo in bogat ekosistem. Leži na nadmorski višini 695 m,

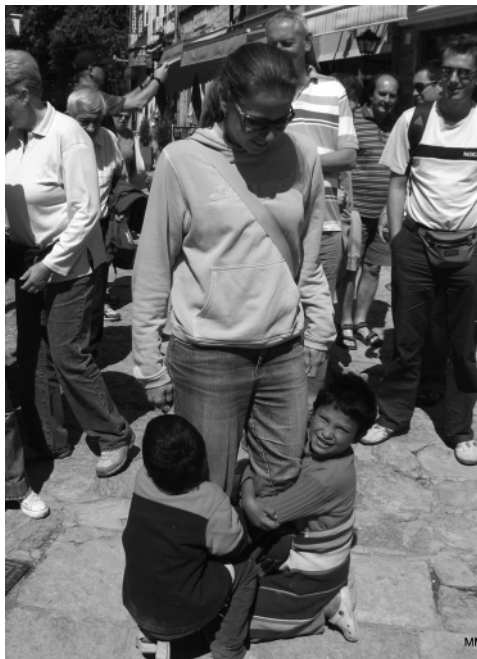

Slika 7: Konjska vprega sredi mesta (Prilep) je nekaj popolnoma običajnega. (Miha Muck)

vanj se izliva 40 rek, njegov jugozahodni del pa pripada Albaniji. S podzemnimi tokovi je povezano s Prespanskim jezerom, ki leži še približno 150 m višje. Do obale tega jezera, ki si jo delijo tri države, Makedonija, Grčija in Albanija, smo prispeli mimo mesteca Resen, ki ga obdajajo neskončni nasadi jablan. Ustavili smo se v letoviškem kraju Asmati, kjer so zapuščeno obalo krasili grmički cvetočih vrtnic.

Pot nas je dalje vodila mimo Bitole v Kruševo, imenovano tudi Orlovo gnezdo, ki je z nadmorsko višino 1350 m najvišje ležeče mesto na Balkanu. Po ozkih, strmih ulicah smo se prebili do spominskega parka nad mestom. Zgovorna lokalna vodička nam je predstavila spomenik, posvečen Ilindenski vstaji in njenim junakom, obiskali pa smo tudi grob tragično preminulega pevca Tošaja Proeskega, ki je živel v Kruševu. Spustili smo se nazaj do Bitole, nekdanje makedonske prestolnice, in se ustavili v Herakleji, arheološkem najdišču iz rimskih časov. Pogledali smo lepo ohranjene mozaike, rimsko gledališče in muzej izkopanin. Sledil je individualen ogled stare čaršije in pisane, bogato založene tržnice, žal pa je marsikdo spregledal novejši del mesta, ki s svojimi urejenimi promenadami in parki uvršča Bitolo med najlepša mesta v Evropi.

Pod večer je avtobus zagrizel v pobočje Babe, ki z najvišjim vrhom Pelister ločuje dolino Pelagonijo od Prespanskega jezera. Ob cesti so se pasli konji, osli in ovce. Višje ko smo se vzpenjali med zelenimi smrekovimi gozdovi, bolj je plahnela volja po nočnem obisku mesta. Na koncu ceste, visoko nad Bitolo, nas je na nadmorski višini 1420 m čakal gorski hotel Molika, imenovan po avtohtoni vrsti smreke. Sončni žarki so nas je prebudili v prelepem gorskem okolju, z visokimi, gostimi smrekami, označenimi sprehajalnimi potmi in marsikomu je bilo žal, da že odhajamo. Mikal nas je najvišji vrh Pelister, slabih 800 m višje. A spustili smo se proti Bitoli, kjer smo se poslovili od sopotnice, ki je morala zaradi zdravstvenih težav predčasno končati potovanje.

Slika 8: Porosjačenje sredi starega dela Skopja (Miha Muck)

Slika 9: Degustacija vin v kleti Pivka (Matej Ažman)

Slika 10: Skupinska slika pred hotelom Molika (Igor Cergolj)

spomenik Aleksandru Velikemu, smo se peš napotili proti hribu, ki je od daleč spominjal na Šmarno goro, ko pa smo se mu približali, nas je presenetila njegova nenavadna oblika. Ogledovanje okolice je bilo verjetno vzrok za padec, kolegica pa je vendarle imela srečo v nesreči, saj se je to zgodilo skoraj pred zdravniško ordinacijo. Zdravnik je bil menda tako čeden, da je kar več popotnic želelo ostati v ordinaciji pri ponesrečenki. Drugi smo se povzpeli do samostana sv. Arhangela Mihaila, ki leži prislonjen k skalam pod mogočno Markovo trdnjavo. V središču mesta je potekal folklorni festival s pisano množico različnih narodnih noš.

Čez prelaz Pletvar smo se spustili v vinorodno pokrajino Tikveš ter v bližini mesteca Kavadarci obiskali zasebno vinarijo Pivka. Lastnik nam je ponosno razkazal moderno vinsko klet in nas povabil na degustacijo svojih vin v prijetnem okolju ob hiši. Kljub prigrizku je vino hitro našlo pot v glave in vodič se je moral kar pošteno potruditi, da nas je spet zbral in umiril v avtobusu.

Proti večeru smo prispeli v Skopje in se namestili v hotelu Karpoš. V mraku smo se sprehodili po promenadi ter ob tem začutili živahen utrip mesta in ujeli delček Festivala pouličnih umetnosti. V nasprotju z nočjo je mesto zjutraj še spalo, ko smo se čez star kamnit most čez Vardar podali v najstarejši, turški del mesta, v staro čaršijo. Mimo trgovinic, delavnic, čistilcev čevljev in še zaprtih lokalčkov smo se vzpenjali proti trdnjavi Kale. Ustavili smo se ob muzeju in grobnici Goce Delčeva, organizatorja makedonskega nacionalnega gibanja, ter obiskali cerkev sv. Spasa in mošejo sv. Otomana, ki jo obnavljajo. Mimo neštetihi, po potresu obnovljenih lokalčkov, ki so se počasi prebujali, smo se vrnili do Vardarja, z mostu pogledali še novejši del mesta, šli mimo v tlaku označenega vogala nekdanje hiše, v kateri se je rodila Agnes Gonxha Bojaxhiu, bolj znana kot mati Tereza, ter skozi veliko trgovsko središče do avtobusa.

Opoldne smo skozi modernejši del zapustili makedonsko prestolnico in se podali na dolgo pot proti domu, kamor smo prispeli v zgodnjih jutranjih urah.

Vesna Mikek

JESENSKI PLANINSKI POHOD LGD

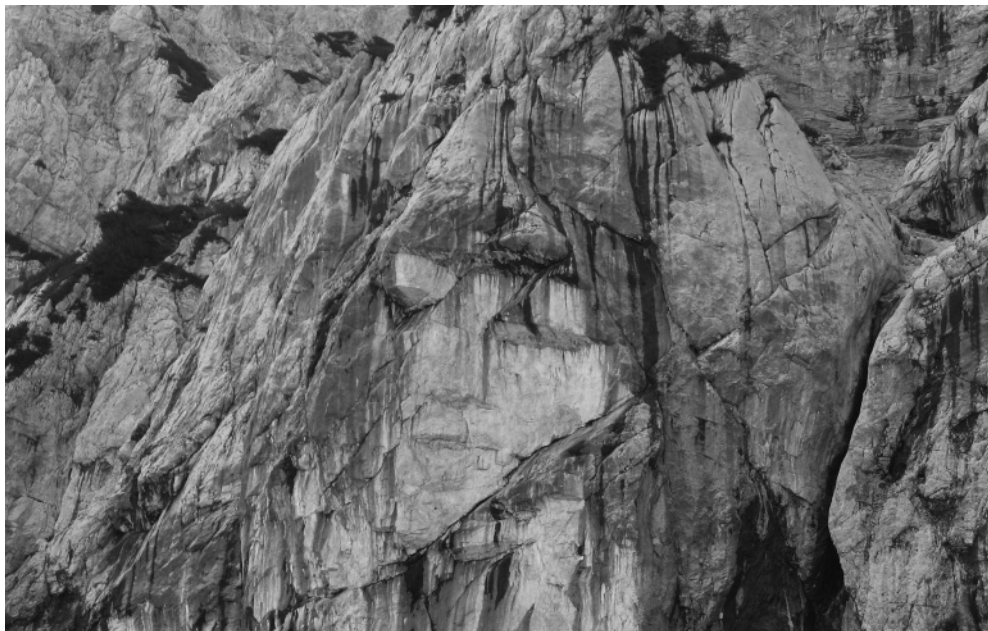
OD VRŠIČA DO VRAT

Milan Brajnik, Janez Košir

Ljubljansko geodetsko društvo po tradiciji (in v veselje številnega gorniško usmerjenega članstva) organizira tudi eno- ali večdnevne planinske pohode po domačih gorah. Žal občutljivost tovrstnih dejavnosti za vremenske razmere (enako tradicionalno) povzroča organizatorjem hude preglavice in pogosto popestri priprave s prestavitvami terminov in celo večletnimi zamiki v izvedbi načrtovanih tur.

Tudi tokratni vodja organizacije je imel polne roke dela pri usklajevanju želja in možnosti, pa vendar si Andraž zasluži vse pohvale za izbiro termina, ki se je pozneje kljub nekaterim alternativam izkazal kot edina možnost. Žal je prestavitev s sobotno-nedeljske na nedeljsko-ponedeljkovo izvedbo udeležbo zmanjšala s petnajst prijavljenih na skromnih šest udeležencev. Smo pa ti vsekakor častno zastopali barve društva in predvsem užili vrhan koš gorskih lepot.

Zastavljeni cilj, to je osvojitve kar treh vrhov z več kot 2500 metri nadmorske višine, je že v

Slika 1: Ajdovska deklica nas je neustavljivo privlačila s svojo zagonetno zamaknenostjo.

Slika 2: Vrhove smo v prelepem vremenu osvajali po tekočem traku (na vrhu Stenarja).

vabilu klical po dobri telesni pripravljenosti udeležencev, tako da so se prijave zredčile že zaradi tega. V prihodnje bo treba razmisliti tudi o bolj preprostih različicah pohodov in organizacijo prilagoditi širšemu krogu.

Dobro razpoloženi udeleženci smo se, po sobotni ohladitvi, v nedeljo zjutraj podali iz meglene Ljubljane med gorenjske vršace, ki so jih še zastirali oblaki. Že pestra družčina na avtobusu, s šoferjem na čelu, ki je prvič vozil prek Vršiča, nas je dodobra nasmejala. Po prvih brazdah, ki jih je podvozje avtobusa pustilo na asfaltu serpentin nad Kranjsko Goro, pa nam je samopodoba toliko zrasla, da smo se hitro razdelili v trojke in se prav po gverilsko podali v osvajanje strmin. Zrelejši med nami so si izbrali pot od Poštarskega doma, med kasneje precej opevanimi macesni, nad dolino Mlinarice in neposredno na vrh Razorja. »Upokojenski pripravniki« pa smo prav naivno izskočili pri Tičarjevem domu in se mimo Ajdovske deklice, ki nas je pospremila z nekam pomilovalnim pogledom, podali skozi prednje Prisankovo okno ter naskočili vrh gore, ki se strmo vzpenja nad dolino Krnice. Na spustu smo spet prečili severno steno in skozi drugo Prisankovo okno sestopili na sedlo ter nadaljevali prek Razorjeve stene in sedla Planja do Kriških podov.

Naivnost moramo priznati, ker nas je pozen prihod na Vršič in s tem pozen začetek zahtevne ture navkljub začetnemu poletu in kar pretiranemu pogumu stalno silil v hitenje ter kaznoval s prehitrim prihodom teme in tipajočimi zadnjimi metri na poti do Pogačnikovega doma.

Veselje ob uspešnem koncu dneva, topla večerja, zalita s prepotrebno tekočino, predvsem pa dobra družba v koči so nam razvezali jezike in nas spodbudili k obujanju izkušenj tega dne, pa tudi bolj oddaljenih spominov, kar se je zavleklo pozno v noč. Navdušeno smo si opisovali stanje

poti, ponekod pomanjkljivo varovanje, poškodbe zaradi podorov, predvsem pa povzdigovali lepote, ki smo jih opazovali. Pogovor pa je nenehoma zavijal tudi k spominom na geodetsko začinjene planinske podvige (v okviru službenih obveznosti, pa tudi s prostočasnega skupnega osvajanja vrhov).

Zanimivih izkušenj je bilo obilo, tudi kramljanje s planinci ob poti je prineslo nova spoznanja, najbolj pa se nam je »prikupil« angleški mladenič v dvomljivi opravi in s potovalno torbo čez ramo, ki se je pametno obrnil po prvem raztežaju v severni Prisankovi steni in nam ob srečanju

Sliki 3 in 4: Zadnje Prisankovo in prvo Stenarjevo okno

Slika 5: Udeleženci na koncu poti v Vratih

namenil spontan »Good luck!«.

Po zasluženem počitku nas je na pot vabilo še bolj sončno jutro. Med zadnjimi smo zapustili kočo in se povzpeli na vrh Stenarja. Tam smo ob »martinčkanju« in kramljanju s prisotnima planincema kar pozabili na sestop in skorajšnji (manj prijetni) konec poti. Uživali smo v razgledu in se veselili, da nismo med mravljami, katerih vrsta se je vlekla po poti od Kredarice po grebenu z Malega na Veliki Triglav in nazaj.

Prav na vrhu Stenarja pa smo končno razvozlati uganko – rdečo nit pohoda oziroma geslo, ki se je glasilo: »Okna in vrata Julijcev! Andraž nas je dobesedno vodil za roko ter nam kazal okna in okenca (na Prisanku smo poleg obeh večjih videli še tri manjša), pa nam ni bilo dovolj! Obupan se je odločil in žrtvoval obuvalo, da je odprl še neznano (zadnje) Prisankovo okno – mi smo zgolj izkazovali sočutje, rešitev zastavljene uganke pa je ostajala v megli. Ko pa je pod vrhom Stenarja pokazal še na drugo obuvalo, se nam je končno posvetilo ...

Spust skozi Sovatno je pustil posledice le na naših (razbolelih) kolenih – večja skala, ki je izpod nog vzpenjajočih se nemških planincev prihrumela nad nas, pa bi bila lahko odigrala tudi usodnejšo vlogo! Zgolj izkušnost in izjemna hitrost (priznamo, da tudi sicer hitrejše) trojke zrelejših kolegov je pripomogla k pravočasnemu umiku dovolj visoko v breg, in skala je poskakujoče oddrvela mimo njih.

Aljažev dom v Vratih nam je bil res ljub cilj, saj je prinesel olajšanje za razbolele noge, osvežitev za suho grlo, pa tudi prijetno ponovno snidenje s »sotrpini« iz Pogačnikovega doma. Zopet so se nam razvezali jeziki, ki se niso ustavili vse do slovesa na avtobusni postaji v Ljubljani, ko smo se vprašali: »Kam naslednjič?«

FRANC ČERNE - FERENC - 80 LET

Spoštovani Franc Černe, častni član Društva geodetov Gorenjske, spomnili smo se vas in vam s ponosom, da ste član našega društva, čestitamo ob vašem jubileju - 80 letnici.

Včasih že spomin in samo beseda pomenita veliko. Z nekaj besedami bi se vam radi zahvalili za vsa vaša dejanja, za vse vaše delo v geodeziji ter za vaš odnos do ljudi in življenja.

Kot član našega društva ste nam vzor in v ponos. Ob jubileju vam vsi iskreno čestitamo z željo, da bi se čim večkrat srečali, pokramljali o preteklosti in sedanjosti ter dvignli kozarček »na zdravje«.

Naj vsako jutro novo upanje vam daje,
preživljajte vsak dan v vedrini in smehljaje!

Jekleno zdravje ves čas naj se vas drži,
naj le zadovoljstvo sije vam iz oči.

Franc Černe je bil rojen 5. 6. 1929 v Kranju. Leta 1941 se je vpisal v nižjo gimnazijo v Kranju, kjer je leta 1949 maturiral. Po opravljeni maturi se je vpisal na FAGG - Oddelek za geodezijo. Diplomiral je leta 1957 kot sedemintrideseti diplomant po drugi svetovni vojni. Naslov njegove diplomske naloge je bil: Natančnost in ekonomičnost enoslikovne fotogrametrije za vaše predele - presečna radialna metoda.

Po diplomi ga je leta 1957 čakal vojaški rok. Ko ga je odslužil, se je še istega leta v decembru zaposlil na Geodetskem zavodu RS in ostal tam do upokojitve. V začetku je deloval na področju fotogrametrije, nato kot pravi geodetski »terenec« na področju temeljnih mrež. Leta 1971 je prevzel vodenje Oddelka za temeljne mreže in inženirsko geodezijo. V zadnjih letih službovanja in tudi po upokojitvi se je usmeril na področje urejanja državne meje.

Od prihoda v službo je deloval tudi v društvu Zveze geodetov Slovenije - ZGS, je član Ljubljanskega geodetskega društva in častni član Društva geodetov Gorenjske. Več let je bil predsednik sekcije za inženirsko geodezijo pri ZGS.

Od devetega leta naprej je prostovoljni gasilec, pridobil si je naziv višjega gasilskega častnika. Deloval je tudi v civilni zaščiti. V Zagrebu se je izšolal za reševanje izpod ruševin in se udeležil več akcij reševanja izpod ruševin po potresih doma in na tujem.

Zadnjih deset let je prenehal strokovno delovati in se je posvetil čuvanju vnukov, še vedno pa se udeležuje dejavnosti obeh geodetskih društev, katerih član je.

Geodezija je po pripovedovanju poleg žene in družine njegova največja življenjska ljubezen in če bi se za poklic odločal danes, bi zopet postal geodet.

Še enkrat čestitamo in še na mnoga leta!

Člani Društva geodetov Gorenjske
Zapisala: Bogdana Šuvak

TOMAŽ BANOVEC – 70 LET

*Tomaž Banovec,
Fotodokumentacija, Delo 2007*

Pozna se in prijateljujeva že približno 40 let. V marsičem sva si podobna, tudi po tem, da sva veliko delovne dobe uradno opravila zunaj matične stroke, a vseeno ostala njena tesna privrženca. Sodelovala sva tako v službi kot v raznih strokovnih organizacijah in društvih, vseskozi sva bila v zelo dobrih odnosih. Ne spomnim se, da bi se kdaj sporekla. S Tomažem je bilo prijetno in predvsem produktivno sodelovati.

Letos je Tomaž praznoval 70-letnico. Rodil se je 29. avgusta 1939 v Ljubljani. Po končani osnovni šoli se je vpisal na geodetski odsek Gradbene srednje šole v Ljubljani. Takoj po končani šoli je študij nadaljeval na geodetsko-komunalnem oddelku takratne Fakultete za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo, končal ga je leta 1966. Vseskozi je bil odličen dijak in študent. Med drugimi priznanji je prejel študentsko Prešernovo nagrado.

Predstavitev Tomaža Banovca ob njegovem jubileju je zahtevna naloga. Kako nanizati vse njegove dejavnosti, njegovo vsestransko delovanje na različnih delovnih področjih, navesti vsa priznanja, je vprašanje, ki zahteva poglobljen študij in veliko prostora. Tako lahko njegovo dosedanjo dejavnost predstavim le v močno skrajšani obliki.

Svojo izjemno živahno kariero je začel na Inštitutu za geodezijo in fotogrametrijo, kjer je kmalu postal vodja oddelka za kartografijo. Že marca 1970 se je preselil na Geodetski zavod SRS (GZ), kjer je prevzel mesto direktorja razvojnega inštituta in v tej vlogi vodil vrsto raziskovalnih nalog in projektov s področja prostorske informatike, urejanja prostora ter novih vsebin in tehnologij v geodeziji. Po približno petih letih uspešnega raziskovalnega dela na GZ so ga povabili na Zavod SRS za družbeno planiranje, kjer je 1. 8. 1975 postal namestnik generalnega direktorja, tu se je dodatno in posebej ukvarjal z informatiko, tehnologijami in tudi neposredno s prostorskim

planiranjem. Po naslednjih petih letih je julija 1980 prevzel mesto direktorja novoustanovljenega Centra za družbeni sistem informiranja in informatiko. Že prvega maja 1981 je bil imenovan za direktorja Zavoda SRS za statistiko. Na tem odgovornem in zahtevnem delovnem mestu je ostal do upokojitve konec junija 2003.

Poleg izjemno uspešnega delovanja na vseh funkcijah, ki jih je opravljal, je bil in je še vedno zelo aktiven tudi v različnih društvenih in strokovnih ljubiteljskih in profesionalnih organizacijah, tudi v različnih svetih, kjer je prevzemal tudi najbolj odgovorne položaje. Od mladega ljubi gore in rad hodi v naravo, zato je vseskozi, že od leta 1956, član Planinske zveze Slovenije, leta 1979 je postal tudi njen večletni predsednik in na koncu tudi predsednik Planinske zveze Jugoslavije. Med drugim je vseskozi član svoje matične strokovne organizacije – Zveze geodetov Slovenije, en mandat je bil tudi njen predsednik. Dejaven je ali je bil tudi kot član zveze ekonomistov, urbanistov, statistikov, okoljevarstvenikov in drugih. Sedaj je aktiven član Zveze društev upokojencev Slovenije in vladnega Sveta za socialno sožitje generacij in s tem povezanih teles.

Za strokovne posvete teh organizacij, več jih je tudi organiziral in vodil, je doslej pripravil že kopico odmevnih referatov in razprav. Mnoge imam v svojem arhivu in sem jih pred kratkim prebiral. Še vedno deluje v različnih društvih, najbolj je dejaven v Zvezi statistikov Slovenije.

Tomaža je vseskozi odlikovala izjemna delovna vnema. Zanj nikoli ni bilo uradnega časa. S svojih delovnih mest je v zanj značilni veliki aktovki nosil gradiva domov in ustvarjal dolgo v noč, saj ni nikoli potreboval veliko spanja. Spomnim se ga iz časov, ko je vsako jutro v službo svoji tajnici prinašal diskete z različnimi vsebinami, da jih je pretipkala. V spominu so mi ostala njegova stalna razmišljanja o novih projektih, raziskavah, o boljši organizaciji dela ... Nenehna iskanja novih, boljših rešitev na vrsti področij so bila stalnica njegovih prizadevanj. Je pravi deloholik z malo prostega časa in veliko dela – razmišljanja, ustvarjanja, prizadevanj za nove in nove rešitve.

Najprej se je začel posvečati razvoju kartografije. To področje je ustvarjalno spremljal vseskozi, kar se še danes odraža v visoki razvitosti slovenske kartografije in kartografske kulture v Sloveniji nasploh. Pri tem velja posebej omeniti njegova začetna prizadevanja za obnovo in razvoj planinske kartografije. Naslednje njegovo uspešno delovno področje, ki ga spremlja vse življenje in se ga je lotil strokovno korektno in znanstveno, je informatika; največ se je poglobljal v razvoj prostorskih informacijskih sistemov. Ima veliko zaslug, da se je geodezija že konec sedemdesetih let začela razvijati v informacijsko službo. Nadaljeval je s prostorskim planiranjem in se končno posvetil še statistiki. Del njegovih povezovanj se je udeležil ob treh popisih (1981, 1991 in 2002), ki jih je vodil in pri katerih so bili postopoma še brez satelitov in geolokacije urejeni temelji prostorske statistike.

Njegovih raziskovalno-aplikativnih prispevkov pri uvajanju sodobnih metod dela v geodeziji, informatiki, planiranju in statistiki z uporabo računalnikov, mikrofilma, aerofotogrametrije, fotointerpretacije, satelitske teledetekcije in še česa preprosto ne moremo prezreti. Raziskovalna žilica je prispevala k njegovi uveljavitvi tudi v Raziskovalni skupnosti Slovenije. Svoje bogato znanje in izkušnje pa je uspešno prenašal tudi na mlajše generacije bodisi neposredno ob samem delu bodisi kot večletni predavatelj o kartografiji in informatiki na Fakulteti za gradbeništvo in

geodezijo.

Z geodezijo, kartografijo, informatiko in statistiko je Tomaž stalo povezan. Te »ljubezni« niso zmanjšala nova znanja s področja planiranja, urejanja prostora, ekonomije in statistike. Kopičenje izkušenj in novih znanj je koristno vpenjal v družbeni sistem planiranja in jih povezoval z različnimi profili strokovnjakov.

Vse navedene lastnosti in znanja so mu bili v veliko oporo tudi na Zavodu za statistiko RS. Vodil ga je dobrih 21 let in ga po prihodu vse tesneje povezoval z različnimi uporabniki statističnih podatkov, jim prilagajal statistične raziskave in uveljavljal sodobnejše obravnavanje in vsestransko uporabnost statistične službe v vseh porah gospodarskega, družbenega in političnega življenja. Po osamosvojitvi je v najtežjih časih uveljavil posodobitev systemskega zakona o statistiki, saj je bilo treba spremeniti vrsto določil, ki so se dotlej nanašala na zvezno statistiko, uveljaviti popolno strokovno suverenost statističnih raziskav, prilagoditi raziskave zahtevam Eurostata in Evropske unije, reorganizirati strokovne službe, določiti nove vsebine in še marsikaj. Slovenska statistika se je do njegovega odhoda v pokoj povsem prilagodila evropskim standardom.

Obsežna je tudi njegova publicistična dejavnost. Za različne strokovne revije je prispeval vrsto odmevnih člankov, precej s področja geodezije. O njem so novinarji napisali vrsto reportaž in obsežnih pogovorov tako v dnevnem časopisu kot v revijah. Številni intervjuji so bili objavljeni v različnih glasilih, na radiu in televiziji. Znana je tudi njegova zelo nazorna, s skicami in fotografijami opremljena knjiga Topografski priročnik. Njegovo ime in dela so objavljena v različnih zbornikih in leksikonih ter seveda na spletu.

Za svoje uspešno strokovno in družbeno delo je leta 1977 sprejel red republike z bronastimi žarki. Je zaslužni in častni član Zveze inženirjev in tehnikov Slovenije ter Zveze geodetov Slovenije. Za delo v Planinski zvezi Slovenije je dobil zlati častni znak te zveze (tudi Hrvaške in BiH), pohvali se lahko z Bloudkovo plaketo in še mnogimi drugimi priznanji. Leta 2002 je kot edini geodet doslej dobil srebrni častni znak svobode RS za dolgoletno in zaslužno delo na področju statistike, informatike ter v strokovnih društvih, še posebej v Planinski zvezi Slovenije. Priznanje, ki ni nikjer zabeleženo, pa je hvaležnost njegovih sodelavcev za izjemno korektne odnose, humanost, strokovnost, strpnost, ustvarjalni dialog in za vsa druga njegova človekoljubna dejanja. Še vedno porabi veliko časa za raziskovanje, publiciranje, za delo v svetih in sosvetih ter za razumevanje in podatkovno podporo reformam, potrebnim zaradi ukrepov na področju dolgožive družbe, ki jih potrebujemo tudi v Sloveniji.

Ob jubileju mu prijatelji, sošolci, kolegi in znanci želimo še veliko zdravih in ustvarjalnih let.

Peter Svetik

E-pošta: peter.svetik@volja.net

BOŽENI LIPEJ PODELJENA PRESTIŽNA MENEDŽERSKA NAGRADA ARTEMIDA 2009

Slika 1: Zahvala nagrajenke ob prejemu nagrade
Foto: Saša Gnezda

Slika 2: Priznanje artemida 2009 za dr. Boženo Lipej
Foto: Aleš Haberman

V okviru mednarodne konference Odličnost managerk 2009, ki je potekala 16. junija 2009 na Bledu, sta bili na slovesni večerni prireditvi vodilnim menedžerkam podeljeni nagradi artemida 2009. Sekcija menedžerk pri Združenju Manager podeljuje nagrado artemida od leta 2005. Za leto 2009 sta priznanje prejeli dve menedžerki, ena od njiju je generalna direktorica družbe Geodetski zavod Slovenije dr. Božena Lipej. Namen priznanja je prepoznavati vodilne slovenske menedžerke in njihovo vlogo v ustvarjanju dodane vrednosti v podjetju ali organizaciji ter dodatno spodbuditi, da bi se še več slovenskih menedžerk odločilo prevzeti vodilna mesta in odgovornost za vodenje in organizacijsko kulturo podjetja. Priznanje se podeljuje generalnim direktoricam in predsednicam uprav v srednjih ali velikih gospodarskih družbah z več kot 50 zaposlenimi, ki so vodilno mesto prvič zasedle v letu 2008, in direktoricam na vodilnem položaju v pomembnih negospodarskih družbah.

Po naših informacijah je to prva odmevnejša nagrada geodetom v zasebnem sektorju, ki je še toliko bolj dragocena, ker so jo predlagali in potrdili negeodeti in je bila veliko presenečenje za

nagrajenko in njene sodelavce na Geodetskem zavodu Slovenije.

Več o priznanju in dogodku: <http://www.zdruzenje-manager.si/si/nagrade/artemida/>

Darija Modrijan

Geodetski zavod Slovenije, d. d.

Brodišče 30, 1236 Trzin

E-pošta: darija.modrijan@gzs-dd.si

IN MEMORIAM

VLASTA PREŠEREN
1969–2009

IV štiridesetem letu starosti nas je zapustila Vlasta Prešeren, delavka Geodetske pisarne Radovljica.

Vsak dan popišemo in obrnemo nov list svojega življenja. Julijskega dne lista za Vlasto ni bilo več. Obnemeli smo, ni besede, s katero bi lahko opisali ta trenutek, nekje globoko v nas je vsak po svoje doživljal bolečino in grozoto.

Vlasta, misli nam še vedno uhajajo nazaj, nazaj tja, kjer smo skupaj preživljali dneve, se skupaj poveselili in skupaj z optimizmom gledali v prihodnost.

Pisarna v Radovljici sameva, sameva že nekaj časa, vendar je bila pripravljena, da boš zopet prišla. Žal je usoda zahtevala drugače. Jutranjega nasmeha Prešernove Vlaste ne bo več. V boju z zahrbtno boleznijo ti ni uspelo zmagati. Odšla si, a za nas in v naših srcih boš vedno ostala Prešernova Vlasta, pridna, prijazna, poštena in marljiva delavka Geodetske pisarne Radovljica. Ni bilo naloge, ki je ne bi mogla rešiti, ni bilo problema, ki se mu ne bi posvetila z vso svojo skrbnostjo in zavzetostjo. Bila si sodelavka in prijateljica, kakršno si vsak želi. Nisi poznala besed ne morem, ne znam.

Življenje ti je prineslo veliko hudih trenutkov, ostala si sama s svojima otrokoma, a moč in vera v vse dobro sta te gnali naprej. Uredila si si družino, zopet z nasmehom prihajala zjutraj v službo in vesela, da imaš, kar želiš, korakala v prihodnost. Žal, Vlasta, ti ta pot ni bila usojena. Huda bolezen te je ustavila. Optimizem, vera, da bo še vse dobro, pa vseeno nista zapustila tvojega obraza. »Saj kmalu pridem, saj se kmalu vidimo,« smo se pogovarjali, ko smo se srečali. Ni ti bilo usojeno, da bi se vrnila med nas, nam pa ne, da bi bili še vedno s tabo.

Vlasta, radi bi se ti zahvalili za vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli s tabo, za vse delo, ki si ga skrbno opravila, za vsako tvojo besedo, ki je vedno našla pravo mesto. Vlasta, ponosni smo, da smo te lahko poznali, da si bila del našega vsakdana in si nam pokazala moč človeka, ki ga

v življenju doletijo hudi trenutki, a ostane človek z vsemi svojimi vrlinami in močjo. Vlasta, še enkrat hvala za vse, hvala, da si bila del nas. Spomini nate bodo živeli in bodo nepozabni.

Zadnji pozdrav v imenu sodelavcev Območne geodetske uprave Kranj, Društva geodetov Gorenjske in vseh geodetov, ki so te poznali.

Bogdana Šuvak